

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 28 (964) | Субота, 19 липня 1986 року | Ціна 2 коп.

НА РАХУНОК 904

Чернобиль... З болем у серці відгукнулася назва цього міста в серцях мільйонів радянських людей. Лихо, що трапилось на Прип'яті — наше спільне лихо.

Багато людей, схвалюючи заходи, вжиті державою у зв'язку з ліквідацією наслідків аварії на АЕС, роблять особисті внески у фонд допомоги потерпілим.

Колектив нашого підприємства, як і тисячі радянських людей, перераховує гроші на рахунок 904.

Трудовники контрольно-пакувальних дільниць, очолюваних бригадиром О. Зарубайко, Г. Несторак, Д. Зеленко, а також відділ головного механіка перерахували премію, одержану за перемогу у соціалістичному змаганні у сумі 500 крб., у фонд допомоги. Адміністрація підприємства переклала 2 тисячі карбованців.

Л. АЛЕКСЕЄВА,

заст. директора Чернівецького УВП.

Відповідальність за якість

У сучасних умовах докорінне підвищення якості продукції — одне з ключових економічних і політичних завдань по реалізації курсу XXVII з'їзду КПРС на прискорення соціально-економічного розвитку країни.

Незважаючи на те, що в нашому Товаристві проведена певна робота по підвищенню технічного рівня і якості продукції, досягнуті результати ще не відповідають поставленим завданням. На деяких підприємствах і в об'єднаннях не дотримують технологічної і виробничої дисципліни, допускають порушення стандартів і технічних умов, великі втрати від браку.

Справедливі нарікання викликає якість товарів народного споживання. Служби технічного контролю УВП та об'єднань незадовільно здійснюють свої функції для попередження випуску недоброякісної продукції.

Система морального і матеріального стимулювання не націлена на підвищення трудівниками професійної майстерності, виховання в них почуття гордості за честь фабричної марки.

Внаслідок цих та інших недоробок тільки за перший квартал нинішнього року на якість продукції підприємств і об'єднань УТОГ надійшло 11 рекламаций. Це, зокрема, на вироби Дрогобицького, Харківського УВП № 1 і № 2, Херсонського і Конотопського УВП, Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» і КДВО «Контакт».

Крім цього, органи Держстандарту СРСР накладали заборону на реалізацію продукції Вінницького, Чернівецького, Черкаського та Херсонського УВП через наявність у ній виробничих дефектів. За реалізацію Черкаським УВП меблів, що не відповідають вимогам стандарту, в держбюджет вилучено 1,2 тисячі карбованців прибутку.

Перевіркою, що її було проведено управлінням Держінспекції по якості в травні на Єнакієвському УВП, виявлено, що 15,5 процента продукції, прийнятої відділом технічного контролю підприємства, не відповідає вимогам стандарту.

Основні причини випуску неякісної продукції — недостатній поопераційний контроль на всіх стадіях технологічного процесу з боку майстрів і ВТК, низька виконавська дисципліна робітників.

Миритись з таким становищем далі не можна. З метою докорінного поліпшення якості виробів, що їх випускає Товариство, керівникам підприємств і об'єднань необхідно посилити роль служб технічного контролю, здійснивши для цього комплекс організаційних, економічних і виховних заходів. Разом з тим, слід всіляко підтримувати активну і безкомпромісну позицію служб ВТК по виявленню і попередженню браку та порушень технологічної дисципліни.

До розв'язання питань підвищення якості і вдосконалення організації виробництва слід ширше залучати трудящих, створюючи в цехах та на дільницях групи якості. Такі форми конкретної участі і активного впливу всіх трудівників на всебічне підвищення якості вироблюваної продукції могли б надати цій справі характеру масового громадського руху.

У цій важливій роботі слід ширше використовувати можливості бригадної форми організації праці, посилюючи роль колективу і рад бригадирів. Необхідно домогтися того, щоб жоден випадок порушення технологічної дисципліни і випуску неякісної продукції не залишився без уваги бригади, а бракороби несли відповідне матеріальне і моральне покарання.

Розвиваючи індивідуальні і колективні форми соціалістичного змагання, слід більш уваги приділити досягненню високої якості роботи, пропаганді і поширенню передових прийомів і методів праці. Разом з тим необхідно підняти роль конкурсів за звання «Кращий за професією».

Підвищення якості продукції — важливий фактор інтенсифікації виробництва. На це звернуто особливу увагу в матеріалах XXVII з'їзду КПРС, а також на черговому (1986 р.) Пленумі ЦК КПРС.

ЗАПРОШУЄ ВИСТАВКА

15 липня в Києві, на ВДНГ УРСР, гостинно відкрила свої павільйони для киян і гостей столиці України традиційна виставка досягнень братньої країни «Зроблено у Польщі».

Виставка триватиме до 27 липня. На площі 7500 квадратних метрів демонструють свою продукцію 45 зовнішньоторговельних підприємств ПНР. Експозиція має такі тематичні групи: машинобудування і обладнання, товари народного споживання, будівельно-монтажні і транспортні послуги і т. ін.

До виставки приурочено показ польської моди, на якому демонструватиметься колекція, запропонована на експорт.

ЗМАГАННЯ—НА РІВЕНЬ ЗАВДАНЬ П'ЯТИРІЧКИ

Ударною працею відповідають члени нашого Товариства на Звернення Центрального Комітету КПРС про розгортання всенародного соціалістичного змагання за успішне виконання і перевиконання виробничих планів дванадцятої п'ятирічки. З кожним днем наростає трудове піднесення мас.

З ПЕРЕВИКОНАННЯМ НОРМ

Високими трудовими успіхами зустрів XII з'їзд УТОГ колектив зміни майстра Галини Данилівни Бурлай з модельного цеху виробничого об'єднання «Новокраматорський машинобудівний завод».

Зміна, що її очолює Г. Д. Бурлай, складається в основному з членів УТОГ. Добре зарекомендувало себе подружжя Миколи Єгоровича і Поліни Іванівни

Проніних, які значно перевищують норму виробітку, роблять вагомий внесок у виконання плану цехом.

Нинішнього року М. Є. Пронін взяв підвищені соціалістичні зобов'язання: завдання 1986 року трудівник планує виконати до 10 грудня. Нема сумніву, що поставлене завдання передовик виконає з честю.

Ф. КАЛАФАТ.

ДБАЄ ЗА ПРОДУКТИВНІСТЬ

Три десятиріччя трудиться Андрій Опанасович Пархоменко доглядачем худоби на фермі радгоспу «Ударник». Це досвідчений і закоханий у свою справу майстер.

— Нечуючий трудівник працює у нас ще з 1956 року, — розповідає директор радгоспу А. Є. Болбат. — За цей час він проявив себе дисциплінованим, сум-

лінним трудівником. Як переможця у соціалістичному змаганні його неодноразово нагороджували почесними грамотами, цінними подарунками. Портрет Андрія Опанасовича занесено на Дошку Пошани.

Своєю самовідданною працею А. О. Пархоменко сприяє підвищенню продуктивності молочного стада.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

Донецька область.

По-ударному, високопродуктивно трудиться слюсарем цеху нестандартизованого устаткування, що на Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт», ветеран праці Петро Андрійович Сак.

Його трудовий стаж — більш як тридцять років. Починав учнем ливарника чавунного литва. Пізніше освоїв професію слюсаря-складальника ліжок, пресувальника пластмасових виробів, слюсаря-ремонтника верстатів.

У його трудовій книжці відмічено всі сходинки майстерності передового трудівника, а також чисельні подяки, заохочення та премії.

Фото І. СЕМЕНІВА.

НАМІЧЕНИЙ РУБІЖ ПОДОЛАЄМО

У нечуючих Сергія Рєви і Євгена Албатова, як і кожного, хто після закінчення школи розпочинає трудове життя, був широкій вибір. Але хлопці повернулися у рідне місто, і пішли працювати на завод «Хіммаш».

У Павлограді їх радо зустріли, влаштували на роботу за обранням у школі фахом. Так вони стали членами робітничого колективу, почали працювати токарями-карусельниками.

Майстри, робітники механічного цеху поставились до юнаків турботливо, побатьківськи. А хлопці у відповідь прагнули працювати сумлінно, якнайшвидше опанувати «секретами професії». Хоча й важко було, однак у відчай Сергій і Євген не впадали, бо твердо знали чого хочуть. А сивоголові ветерани їх підтримували:

— Не губіться, хлопці. Дійте спокійно, хвилювання в праці не помічник. Виховуйте в собі впевненість через віру в свої сили і вміння.

І вчили, і ще раз показували, як треба працювати...

За два роки роботи на заводі молоді робітники добре освоїлися, досконало вивчили виробничий процес, матеріальну частину верстатів і обладнання. Брالی участь у рідне місто, участь у виконанні замовлень на експорт. А такої честі заслуговують лише ті, хто добре вміє працювати. Поступово норма виробітку токарів досягла 130-процентного показника, а якість готової продукції — завжди тільки відмінна.

Так і прийшла впевненість у своїх силах. А з нею — прагнення довести, що здатні вони на більше. І Рєва, і Албатов прийняли рішення: завдання першого року дванадцятої п'ятирічки вони зобов'язалися виконати достроково — до першого листопада, а п'ятирічку в цілому — за чотири роки і два місяці.

На запитання, чи справляється, вони відповіли: — Працюємо за покликанням, а коли справа до душі, то й успіхи неодмінно прийдуть. Намічений рубіж подолаємо.

І. ЗІНЧЕНКО.

Дніпропетровська область.

Робітниця Вінницького УВП Галина Опанасівна Мерзюк свій трудовий шлях починала у 1955 році ученицею в'язального цеху.

Тепер вона вже ветеран праці з багатим виробничим досвідом, який допомагає їй трудитися з випередженням часу. Минулу п'ятирічку Галина Опанасівна одною з перших завершила достроково. Свої знання вона безкорисливо передає молодим виробничникам.

За вагомі успіхи у виконанні виробничих планів Галина Опанасівна удостоєна звання «Майстер — золоті руки». Її нагороджено орденом Трудової Слави III ступеня.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Слюсар-складальник Харківського УВП-1 Лідія Василівна Бабанська всю свою продукцію здає відділу технічного контролю практично з першого подання. Вона — «Краща за професією», «Ударниця комуністичної праці». За 30 років бездоганної роботи на підприємстві передова складальниця досконало освоїла кілька суміжних професій.

Л. В. Бабанська вирішила достроково завершити планове завдання першого року дванадцятиріччя.

А. РОСІНСЬКИЙ.

Кращий досвід — усім

Корисний захід

Після закінчення роботи XXVII з'їзду КПРС у культзакладах Кіровоградської області з великим натхненням взялись до роботи. Адже працівникам ідеологічного фронту належить донести до кожного члена УТОГ рішення партійного форуму, зробити надбанням усіх нечуючих трудівників той обсяг завдань, який стоїть нині перед усім радянським народом.

Роль клубів і будинків культури УТОГ у цій справі винятково важлива. Треба всіма засобами впливу виховувати людину в активній життєвій позиції, громадянина, патріота.

Цікавим був, зокрема, для культармійців семінар «Роль культзакладів у поліпшенні комуністичного виховання трудящих», який відбувся наприкінці червня у Новій Празі Олександрійського району. Це пояснюється тим, що за підсумками роботи у 1985 році Новопраському клубу УТОГ присвоєно звання «Коллектив відмінної роботи». Отже досвід є, а значить і є чим поділитися, що позитивного передає своїм колегам.

До Нової Праги прибули представники майже всіх культзакладів області. Це був цікавий і корисний семінар, який мав неопінене практичне значення, дав багато необхідних знань і наочного досвіду роботи. По-го учасники побували на тематичному вечорі — вшануванні передовиків і ветеранів праці, учасники семінару запозичили багато цінного матеріалу.

Всім присутнім сподобався концерт, підготовлений колективом художньої самодіяльності Олександрійського клубу УТОГ.

Т. ГОЛОВІНА,
завідуюча Ульяновським клубом УТОГ.
Кіровоградська область.

товці кадрів, як справляються з роботою по комуністичному вихованню й інше — валишається, даруйте, за кадрами.

Залишається за кадрами питання про підготовку хороших кадрів для наших культзакладів. Звичайно, є Республіканські курси і вони зайняті роботою, а що з того? За два роки у Вінниці змінилося три директори Будинку культури, чотири бібліотекарі, три інструктори зі спорту.

Всі люди по-своєму хороші, але до нас прийшли випадково. Вони не мали досвіду роботи з нечуючими, бажання працювати з ними. То ж як прийшли, так і пішли. А своїх власних кадрів з числа глухих ми не готуємо, та ще й скаржимося, що вони до нас на роботу не йдуть...

Питань порушено багато. І не обійтися тут ще без одного: про первинні організації УТОГ. Недавно оргвідділ Центрального правління УТОГ надіслав нам брошуру про організацію діяльності первинних організацій Товариства. І все в ній правильно, але не ясно одне: хто все це робитиме? Хто складатиме плани роботи, оформлятиме протоколи зборів? Якщо в районних центрах залишилися лише члени УТОГ похилого віку і до того ж малограмотні, то в первинних на селі — тим більше. І хто ж, і як, а найголовніше, для чого писатиме ці папери? Відповідь одна — голви і перекладачі міжрайвідділів УТОГ. Це забере у них масу потрібного для справжньої роботи часу, і робота ця з того розряду, яка глушить ініціативу, вчить приховувати неробство за красивими ширмами. Це не стосується, звичайно, міських організацій, організацій на УВП та у виробничих об'єднаннях. Я хочу лише підкреслити, що робота повинна проводитися потрібна, а не заради видимості.

Думається, що нам слід серйозно поставитись до справи виконання рішень XXVII з'їзду КПРС і спільно шукати виходу з становища. І вихід цей не повинен бути самообманом, який до добра не приведе. Крутий перелом, якого вимагає партія, повинен стати переломом у роботі, в мисленні, а не маневруванням з метою створення видимості такого перелому.

М. НИРОВ,
інструктор Вінницького обвідділу УТОГ,
делегат XII з'їзду Товариства.

Хотілося б підняти питання про ставлення до змагань. У газеті «Наше життя» періодично друкуються зведення про виконання виробничими об'єднаннями і підприємствами системи планових завдань, але щось не видно зведень про змагання обвідділів УТОГ, Будинків культури. Це багато про що говорить. Багато про що говорять і те, що зведення по УВП містять лише проценти виконання плану в тисячах карбованців. А як працюють підприємства по під-

болу для участі в обласних змаганнях. І хоч першого місяця вони не вибороли, але була радість участі, прилучення до спорту, почуття, що вони не зайві. І в клубі вчора було повно людей, жваво обговорювались новини в житті країни і за рубежом, діяв маленький, але свій драматичний гурток.

Ті хлопці і дівчата стали літніми людьми, у них росли діти, не кожному під силу тепер прийти до клубу, а за довгі роки не з'явилась у Козятині молодь. А ось у роботі клубу все ніби застигло. Як і раніше, у пла-

ні — політінформації, тематичні, літературні вечори, читачські конференції. Наперед знаючи, що ніякі це не вечори, не конференції, все ж їх планують, звітують про проведення. А що робити, адже обвідділу доведено план, не виконаєш — погано працюєш... Звичайно, не так уже все й погано, проводяться і цікаві заходи, але вони погано не роблять, оскільки тонуть у потоці буденщини. Ось така безглуздість, непотрібність заради звіту «робота» поступово призводить до розхлябаності, безініціативності, насичує будь-яку справу казенщиною, бюрократизмом.

Спорт немислимий без суперництва, а з ким змагатимуться спортсмени Вінниці, якщо в районах спортсменів не стало?

Не знаю, як де у промислово розвинутих областях, Донецькій, наприклад, може і є сенс проводити обласні змагання, але у нас вони давно стали фікцією. Змагатися могли б спортсмени міста і спецшкол, але це різні вікові категорії, а на УВП за його профілем працюють в основному тільки жінки. Немало інших областей, де з цієї ж причини спортивне життя ледь тліє, і зрозуміло, таке становище відбивається на результатах збірних команд України, бо якщо немає опорні винзу, то не може бути і верха.

Рішуча перебудова потрібна і в організації ідейно-політичної, культурно-масової роботи, де необхідний творчий пошук, відмова від шаблону в методах, видах проведення роботи. Поки клубу, в якому немає можливості проводити, ска-

жого плану продажу державі м'яса. Взяті темпи вони не знижують.

В. КРУГЛЯК,
Донецька область.

Серед тих, хто своєю самовідданою, високопродуктивною працею примножує трудові здобутки колективу Чернівецького УВП і член УТОГ, ветеран праці, плетільниця А. В. Слезко.

З високими трудовими досягненнями розпочала вона і дванадцятиріччя, а щоденний виробіток трудівниці становить 130—140 процентів. Виготовлена нею продукція йде тільки першим гатунком. Своім досвідом і вмінням А. В. Слезко щедро ділиться з молоддю.

З роками прийшли досвід, впевненість у своїх силах. З'явилися і перші успіхи, які рік-у-рік ставали дедалі вагомішими і вже радували не тільки Віру Аврамову та її подруг по роботі, але й увесь колектив колгоспу «Родина».

Працює тепер Віра Миколаївна вправно, з вогником, весело. В кого на фермі найкращий порядок на робочому місці? У неї. В кого прирости ваги найбільші? Теж у неї. І так з усіх показників роботи.

З перших днів нинішнього року колектив, у якому трудиться Віра Миколаївна, став на трудову вахту, присвячену XXVII з'їзду КПРС. Напередодні форуму комуністів нашої країни трудівники ферми № 2 рапортували про виконання квартал-

тирччі, про щось та говорять...
Не гірші справи і в нечуючих, котрі працюють на підприємствах державної промисловості. Вони беруть участь у соцзмаганні, перемагають у трудовому суперництві. Нові орденоносці і передовики виробництва — наша гордість і свідчення того, що праця трудівників Товариства не пропадає даремно...
Але, разом з тим, все більше відчувались у житті обласної організації явища застою, коли, на перший погляд, робота йшла, а задоволення не приносила.

ЧИТАЮЧИ ПОЛІТИЧ-
НУ доповідь XXVII з'їзду партії, з якою виступив Генеральний секретар Центрального Комітету КПРС М. С. Горбачов, з іншими матеріалами з'їзду не можна не звернути уваги на ті розділи і положення, що характеризують обстановку в країні, на основі якої виведено формулу необхідності прискорення, роботи по-новому, підвищення відповідальності кожного з нас.

Прискорення! Воно має бути і в нашій роботі — в роботі обвідділів УТОГ, Будинків культури, клубів і учбово-виробничих підприємств, всіх первинних організацій Товариства. Адже, на жаль, стандартність і зашкарбулість, безініціативність і зв'язана з цим безвідповідальність нерідко присутні в нашій роботі. За звичною схемою плануються, проводяться «заходи», на основі яких складаються цілком задовільні звіти, а тим часом все менше членів УТОГ відвідує культзаклади, все нижче опускається якість «заходів», потроху сходять на ніщо робота художньої самодіяльності. Спортівні секції іноді служать не для підвищення майстерності фізкультури та спорту, а для утримання різних прибудинних керівників, які мало думають про роботу.

Приблизно на такому рівні йшла робота і в нашому Вінницькому обвідділі УТОГ. Ні, задніх ми не пасли, контрольні цифри виконували, і якщо подивитись, то й клуби наші працювали, кадри в них були стабільними, справу знали. Нечуючі були трудолаштовані, з ними велась робота, їм надавали всебічну допомогу. І в спорті наші нечуючі домагались успіхів. Не будемо згадувати далекі роки, а в недавніх — були в нас І. Рильський, Д. Крикльвий, М. Шершень, Т. Загоруйко, О. Белінський.

У спортивні досягнення області та й України вони вписали немало яскравих сторінок, а О. Белінський був чемпіоном двох Всесвітніх ігор глухих підряд.

Не було серед відстаючих і Вінницьке учбово-виробниче підприємство. Навпаки, воно і призівало місця в соціалістичному змаганні завойовувало, і не тільки в системі УТОГ, і зростало, і будувалося, освоювало нові моделі виробів. Перехідний Червоний прапор Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки, вручений колективу підприємства за перемогу в соціалістичному змаганні в одинадцятій п'я-

ЗАВЖДИ ПОПЕРЕДУ

Як не змінилися на краєць умови праці тваринників останніми роками, однак кожний, хто знайомий з цією роботою, підтвердить: труд телятниць все ж залишається одним з найбільш важких. Особливо якщо доводиться працювати не на сучасному, висококомбінованому комплексі, а на невеличкій фермі.

Ось на таку ферму і прийшла більше десяти років тому член УТОГ Віра Аврамова. Важко було їй, особливо спочатку. Безавнички праця та була не в радість.

Але поруч були справжні люди, її подруги, котрі і словом, і ділом допомагали оволодіти обов'язками нелегкої, але такої потрібної професії телятниці. І Віра прагнула навчитись працювати як і її товариші.

Офіційний відділ Нагороджено

За багаторічну і бездоганну роботу в системі Українського товариства глухих, активну участь у громадському житті колективу і в зв'язку з 50-річчям з дня народження директора Ворошиловградського учбово-виробничого підприємства тов. Кизим Людмилу Василівну нагороджено Почесною грамотою президії Центрального правління УТОГ і Українського республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств, грошовою премією.

За багаторічну і бездоганну роботу в системі Українського товариства глухих, активну участь у громадському житті колективу і в зв'язку з 60-річчям з дня народження начальника Спеціального проектно-конструкторського технологічного бюро УТОГ тов. Крижанівського Леоніда Дмитровича нагороджено Почесною грамотою президії Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки, грошовою премією.

За багаторічну добросовісну працю в Українському товаристві глухих і в зв'язку з виходом на пенсію головного бухгалтера Харківського учбово-виробничого підприємства № 2 тов. Тарасову Броніславу Борисівну нагороджено Почесною грамотою Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки, грошовою премією.

НУ-МО, БАБУСІ

Бабусі. Найтепліші спогади у кожного з нас пов'язані з ними. Які ніжні, лагідні у них руки, скільки казок вони знають, скільки коліскових... Як затишино сидіти з бабусею за вечірньою склянкою чаю, покуштувати смачних піріжків.

Зал переповнюють бурхливі оплески, коли на сцену піднімаються бабусі Л. П. Приходько, Е. Я. Юрєвич, Р. З. Розман, Г. А. Тишковська, Н. Г. Леонтьєва, Е. А. Тирєва — колишні швей Житомирського УВП, а тепер пенсіонерки. Вони учасниці незвичайного конкурсу, організованого в Житомирському Будинку культури.

Які тільки випробування не довелось їм витримати цього вечора. Змагались в майстерності доглядати найменших, демонстрували швацьке мистецтво, розповідали казки особистого творіння і навіть диригували, розучували з гостями пісні своєї юності. І треба було бачити з яким темпераментом, з яким вогником витанцювали бабусі в конкурсі на крацій танок «Баряню», «Циганочку», «Поліську польку»...

Довго не затихали того вечора оплески, якими нагороджували відвідувачі культзакладу всіх учасниць конкурсу. Головний приз і приз глядачів було вручено пенсіонерці Єлизаветі Яківні Юрєвич за виготовлення найсмачніших кондитерських виробів до чаю.

Хочеться дедати, що організували і провели цей вечір-конкурс, вклали в нього багато сил, майстерності і вигадки, культурівники разом з радою ветеранів.

Р. ГРЕСЬКО.
м. Житомир.

Вісті з Одещини

Привітали передовика

В Одеському виробничому об'єднанні «Пресмаш» імені 60-річчя Жовтня вже стало доброю традицією шанувувати своїх нечужих передовиків в обласному Будинку культури УТОГ, або в червоному куточку підприємства.

Днями тут зібралася у повному складі вся компактна група «Пресмашу», а також представники адміністрації, активісти обласного культзакладу, щоб привітати Олександра Васильовича Цимбаленка, нечуючого кадрового робітника, пакувальника готової продукції. Його ім'я завжди серед переможців внутрішнього соціалістичного змагання, фото — на цеховій Дощі

Помани. Серед відзнак і численні подяки за сумлінну працю, записані у трудову книжку. А недавно, на обласному злоті передовику виробництва О. В. Цимбаленку було вручено Почесну грамоту обкому профспілки робітників машинобудування і приладобудування.

З теплими словами привітання виступили голова заводської первинної організації УТОГ В. Захарченко, голова комісії по роботі серед глухих Е. Метеленко. На честь передовика відбувся концерт, даний силами колективу художньої самодіяльності Будинку культури УТОГ.

Ю. ГЕР.

І праця, і пісня

Цікавий вечір відбувся у Котовському клубі УТОГ. Сюди прийшли ветерани праці і молодь, представники громадськості і активісти міжрайвідділу, словом всі ті, хто хотів змістовно провести своє дозвілля, взяти участь у різноманітних заходах.

Спочатку всі привітали молодих ударників п'ятирічки, нечуючих робітників О. М. Абаніна і В. Е. Анисимова. Потім лектор товариства «Знання» І. І. Становий прочитав лекцію «Молодь і ідеологічна боротьба». Колектив художньої самодіяльності, очолюваний на громадських засадах ак-

тивістом, пенсіонером Миколою Володимировичем Дорошем, показав ряд цікавих номерів, де майстерно виконали ролі гумористичних персонажів О. М. Абанін, О. В. Бурачківський. Сподобались присутнім вірші у виконанні М. Т. Цибулько.

Приємно відзначити, що шановані на вечорі молоді робітники виявились й найактивнішими учасниками концерту, який мав великий успіх в глядачах.

В. ЛЕВИЩЕНКО,
голова Котовського міжрайвідділу УТОГ.
Одеська область.

Останній дзвоник ІСПИТИ СКЛАДАЛИ... ВЧИТЕЛІ

Того вечора фойє Одеського обласного будинку культури було перетворено в імпровізований навчальний клас. На стіні панно «У добру путь», на якому зображено фасад школи і шлях, яким випускникам належить йти у самостійне життя. Так оформили культзаклад для проведення заходу, присвяченого випускникам вечірньої школи робітничої молоді № 19.

...Звучить «Шкільний вальс» М. Дунаєвського і ведуча вечора Л. Л. Рой-

тенберг входить до «класу» з маленькою дівчиною у шкільній формі. Це семірічна Наташка Габіна, в руках якої дзвінкоголосий дзвоник, що сповіщає про кінець навчання, прощання зі школою.

Починається імпровізований урок. За парти сіли... педагоги. Це — В. І. Семенова, М. Я. Розенталь, Р. Г. Суворова. Сьогодні їх «екзамнують» випускники вечірньої школи. Відповідаючи на свій «екзаменаційний білет», на запитання,

де, коли і як доводилось складати іспити, Валентина Іванівна Семенова розповіла про своє навчання у школі, технікумі, університеті і наголосила на тому, що треба завжди прагнути оволодіти знаннями, які вкрай потрібні сьогоденним випускникам.

Класний керівник Михайло Розенталь відповів на запитання, що йому найбільше запам'яталося в житті його класу. Педагог зазначив, що найприємнішими спогадами для нього є той

час, коли учні успішно навчалися і впевнено складали іспити. У квитку вчительки Римми Григорівни Суворової стояло питання, що вона хоче побажати випускникам. І вона щиро зичила їм успіхів у подальшому навчанні, у трудовому житті, і закликала їх не боятися труднощів, завжди вірити у свої сили.

Директор ВШРМ № 19 вручила випускникам атестати про середню освіту і побажала їм щастя, здоров'я, успіхів у праці.

На закінчення відбувся концерт.

В. УСТИМЕНКО.
м. Одеса.

НАКАЗ СТАРШИХ

Ось залишилися позаду 12 років навчання у рідній школі... Ми, вихователі і вчителі, добре пам'ятаємо той день, коли тепер уже колишніх вихованців привели до школи за руку їхні батьки. Важко собі уявити, що відтоді минуло 12 літ...

Школа була рідною домівкою для них. Тут вони навчилися читати, писати,

любити свою Батьківщину, тут їм прищепили любов до праці, повагу до старших, словом — виховали справжніх людей.

І ось пролунав останній дзвоник. Закінчилося навчання у школі. Прозвучали останні слова подяки вчителям, вихователям, вже вручено атестати зрілості.

Від імені учнів-випускників слово взяли Андрій Тупис і Наталя Арцабко, які щиро подякували педагогові школи за невтомну працю, заєврили вчителів і батьків, що на обраному в житті шляху не схилять, не підведуть своїх наставників, виправдають їх краші сподівання.

З теплими, батьківськими настановами і щирим напуттям виступили вчителька З. П. Драбчук, дирек-

тор школи Є. В. Попко, класний керівник О. В. Волошин. Вони дали наказ юнакам і дівчатам ніколи не зупинятися на досягнутому, працювати творчо, з комсомольським зав'язанням, побажали випускникам успіхів у подальшому навчанні і роботі.

С. БУТЕНКО,
вихователька 12 класу
Львівської 101 спецшколи-інтернату для глухих дітей.

У братніх Товариствах ВІД ТІЛОГРІЙКИ ДО РАДІОЕЛЕКТРОНІКИ

23 липня 1944 року... В цей день від німецько-фашистських загарбників було авільнено древнє місто Псков. І одним з перших в напівзруйнованому, що стало безлюдним за роки окупації, місті, відредили учбово-виробничє підприємство Всєросійського товариства глухих. Так воно почало називатися пізніше, а тоді — просто майстерні глухонімих.

Один з ветеранів — зміний майстер, голова первинної організації Товариства Ольга Олександрівна Сухомлинова, яка пропрацювала на підприємстві близько 40 років, добре пам'ятає «коробку», відновлену руками глухих. Це було 8 вересня 1944 року. День народження підприємства тут відзначають щороку.

Ще дев'ять місяців гриміла війна, і в тісному, холодному приміщенні три десятки глухонімих трудилися заради перемоги: шили солдатські ватянки, рукавиці, рюкзаки... А втім, подібний шлях прийшло багато підприємств, що відроджувалися до нового життя, яке наступило після звільнення.

...Від того будинку в одну цеглину не залишилося і сліду, де колись на своїх

власних ручних і ножних машинах для фронту, для перемоги трудилися глухоніми. В 1955 році збудували нове УВП, на ті часи мало не гігант: 250 квадратних метрів виробничих площ! Минали роки, зростав колектив. Все тісніше ставало в колись просторих приміщеннях.

Ще одна дата: січень 1985 року. Третє новосілля. Нинішній корпус відповідає найбільш високим вимгам: просторі, світлі цехи, сучасне обладнання, відмінні соціально-побутові умови. В розпорядженні нечуючих: кабінет слухомовної реабілітації, медкастіна, червоний куток, їдальня, зручні побутові приміщення.

Як і в багатьох містах Російської Федерації, у Пскові будівництво об'єктів ВТОГ ведеться комплексно. Так, учбово-виробничє підприємство споруджено поруч з житловим будинком і клубом. У найближчий час тут же будуть зведені комфортабельний молодіжний гуртожиток і спортивний зал. Соціальний і економічний розвиток обласної організації Всєросійського товариства глухих йде рука в руку.

Але ми ще не обмови-

лись про те, що випускають на підприємстві. З чого розпочинали — відомо: ватянки та рукавиці, потім переїшли на постільну білизну, «столярку», ремонт взуття. Одним словом — кустарювали.

Останні роки Псковське УВП, кооперуючись з державною промисловістю, спеціалізується на радіотехнічних виробках. На підприємстві випускають найскладніші вузли для автоматичних телефонних станцій, блоки живлення, регулятори потужності електроприладів, плати, перемикачі задніх фенарів правого і лівого повороту автомобіля, радіокеровані і обліково-обчислювальні іграшки...

Робота горить в майстерних руках колективу нечуючих, які вийшли на передові рубежі науково-технічного прогресу. Інакше не можна: кооператори-суміжники використовують у виробництві новітню технологію, того ж вимагають і від своїх ділових партнерів. Про те, як Псковське УВП домагається прискорення, найкраще за все свідчать цифри. В 1981 році вони реалізували продукції на 3 мільйони 110 тисяч карбованців, а в 1985 — на 5

мільйонів 867 тисяч карбованців. У стартовому році дванадцяті п'ятирічки їм належить поставити радіотехнічних виробів на 6 мільйонів 480 тисяч карбованців. Завдання виконується успішно: у першому півріччі реалізовано надпланової продукції на 75 тисяч карбованців.

Назвемо підойми прискорення: науково-технічний прогрес, дівєсть соціалістичного змагання, бригадна форма організації і стимулювання праці з оплатою за кінецьним результатом. І, звичайно, активізація людського фактора, що, як відомо, є суттєвим резервом дальшого піднесення продуктивності праці.

Г. АЛЕКСЕЄВ.
Фото автора.

Загальний вигляд дільниці складання телефонних станцій «Псков-25» (внутрішній зв'язок на 25 абонентів).

Одна з кращих складальниць блоків живлення Людмила Петрова.

Монтажниця рам АТС Марина Матвєєва.

Люди і роки

За успіхи в роботі

Нещодавно виповнилося 70 років Марії Павлівні Майко — завідувачій Ялтинського клубу УТОГ.

Більш як 25 років трудиться вона у мережі культурно-закладів Товариства. Марія Павлівна енергійно, творчо проводить серед нечуючих трудівників політико-виховну та культурно-масову роботу. Її неодноразово вже обирали головою Ялтинського міжрайвідділу та членом Кримського облвідділу УТОГ.

За успіхи у роботі М. П. Майко нагороджено Почес-

ною грамотою президії Кримського облвідділу УТОГ, цінними подарунками, преміями.

Члени Товариства і правління Ялтинського міжрайвідділу, а також президія Кримського облвідділу УТОГ тепло і сердечно подорожили ювіляра, побажали їй здоров'я та дальших успіхів у справі виховання та обслуговування нечуючих трудівників.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.

м. Ялта,
Кримська область.

Твій друг природа

Урок зоології на річці

Щоб спостерігати за тваринами у природних умовах, ужгородським школярам не обов'язково відвідувати зоопарк, чи подорожувати горами-лісами. Досить постояти на пішохідному мосту через річку Уж, що протікає центром міста.

Без втручання людини виник справжній зоокуток. Пожогого дня, коли вода у річці прозора, можна побачити косяк риб, кожна з яких довжиною з півметра. Їх не лякають навіть крики «пкіруючих» чайок. Переконавшись, що такий улів їм не під силу, птахи, очікуючи гостинця, починають приглядатися до людей на мосту. Помітивши протягнуту руку, чайки на льоту вихоплюють ласощі. Трохи далі, біля кам'яної набережної діловито вовтузяться рудобокі ондатри. А порослий верболозом острівць облюбували фазани. Миңулу зиму тут провели десятки диких качок, що спізнилися з вильотом у теплі краї. І тільки турбота

людини допомогла пернатим зимувальникам перенести незначні для цих місць холоди.

Самовільне «проживання» в центрі міста представників фауни, котрі, як правило, уникають контакту з людьми, вчені Ужгородського державного університету пояснюють поліпшенням природоохоронної роботи в місті. Багаті запаси риби в Ужї привабили чайок, які несподівано віддали перевагу Закарпаттю. Інтенсивні меліоративні і будівельні роботи порушили спокій боліт і озер, тому їй поділися до міста ондатри. Безсумнісно тут і для інших мешканців Ужа.

«Зоокуток» під мостом став одним із примітних місць древнього Ужгорода. Сюди очіче приходять діти, підгодовують птахів, риб і звірків. Для малюків це незабутні уроки природолюбства.

Я. ЯДЛОВСЬКИЙ.

Ужгород.

КИЯНИ НА БЕРЕГАХ НЕ ВИ

У Ленінграді побували з візитом-відповіддю аматори художньої самодіяльності Республіканського Палацу культури імені А. В. Луначарського.

У складі артистів самодіяльного народного театру були ветерани сцени і молоді — лауреати всесоюзних фестивалів. Серед них — Н. Косарева, Е. Штельмах, Л. Філянін, М. Кирпичов, М. Беспалов та інші.

Концерт пройшов з великим успіхом. Зал глядачів Будинку культури імені Кірова, який має тисячу місць, був переповнений — нечуючі ленінградці прийшли сім'ями.

Змістовний концерт самодіяльних митців з Києва викликав у присутніх гарячі оплески. По закінченні концерту господарі та гості обмінялися пам'ятними сувенірами, гостям було вручено квіти.

Після концерту відбувся «Голубий вогник».

Наступного дня ленінградці організували для киян тематичні екскурсії «Форти Кронштадта», а також «Ріки та канали Ленінграда».

В. ЩЕРБАНЮК.

У Житомирському обласному Будинку культури відбувся літературний вечір «У житті завжди є місце для подвигу». В його проведенні взяв участь офіцер запасу, працівник музею бойової слави при Житомирському гарнізонному будинку офіцерів В. С. Пушковський.

На знімку: В. С. Пушковський бесідує з активними читачами бібліотеки перед початком вечора.

Фото І. Толочка.

Після закінчення Херсонського медичного училища Валентина Цюрупа одержала направлення до Сімферополя у міську зубопротезну поліклініку на посаду техніка.

Сумлінним і добросовісним ставленням до виконання своїх обов'язків завоювала вона повагу і любов у співробітників і пацієнтів.

На фото: Валентина Цюрупа.

Фото О. ШУСТА.

ЗАПОБІГАЙТЕ УГОНАМ

ЯК НЕ ПРИКРО, але випадки викрадення автомашин ще нерідко трапляються в нашому місті. І щоб стало зрозумілим, чому ми звертаємось до цієї теми, наведу такий приклад. Кілька днів тому в м. Києві на Русанівці співробітники ДАІ затримали працівника заводу «Червоний екскаватор» Красіна за кермом угнаного грузовика. Ця машина рухалась з великою швидкістю, виїжджала на тротуари, і лиха не трапилось лише завдяки рішучим і самовідданим діям співробітників міліції. Нерідко поїздки на чужих автомобілях закінчуються дорожніми пригодами. Гинуть, стають каліками люди, виходять з ладу машини. І зрозуміло, що їх власники

і держава зазнають значних матеріальних збитків. Як не парадоксально, але і дуже часто з'ясується, що викраденню значною мірою сприяють самі водії. Вони нерідко залишають свої машини без нагляду, з незамкненими дверцятами, забувають увімкнути протиугойний пристрій. Погодьтеся, що вжити елементарних застережних заходів набагато простіше, ніж потім чекати, коли знайдеться машина. В цьому зміг переконатися і автолюбитель Буданов. Він залишив свою «Ладу» біля будинку на вулиці Лятовинського, а під ранок автомобіль зник. Через кілька днів його було

знайдено у Фастівському районі Київської області, але вже без коліс. Виявилось, що машина була обкладана протиугойним пристроєм, та автолюбитель забув його увімкнути. До того ж водій мав місце на стоянці, яка охороняється, але не скористався нею. Останнім часом викликають серйозні занепокоєння і крадіжки мотоциклів. Зрозуміло, що цьому знову ж таки сприяє легковажність їх власників. Адже двоколісну машину можна легко відкотити, швидко завести без ключа. Та про це мотолюбители згадують лише тоді, коли мотоцикл зникає. Як правило, до влас-

ника він повертається розбитим чи розкомплектованим. Іноді пошуки тривають довго і не завжди закінчуються вдало. Так, наприклад, майже два місяці розшукується ЯВА-350, що належить киянину Отрошенку. Він на ніч залишив новенький мотоцикл біля будинку. Зрозуміло, що кожен такий випадок — це неприємний перш за все для водія. І щоб її уникнути треба подбати, аби машиною за будь-яких обставин не змогли скористатись сторонні особи. Цього ж, до речі, вимагає і пункт 13.3 правил дорожнього руху.

М. ТОДОРЕНКО,
підполковник міліції,
начальник управління
ДАІ УВС Київського
міськвиконкому.

За рубежом

Комуніст М. КРУМЛ

Виповнилося 60 років Матею Крумлу, видатному діячеві Спільки глухих Чехословацької Соціалістичної Республіки.

Матею Крумл, як підкреслив у своїй статті орган Спільки глухих ЧССР журнал «Гонг», користується великим авторитетом. Його юність співпала з чорною порою окупації Вітчизни. Відразу після визволення 20-річний глухий юнак віддає всі сили і знання будівництву соціалізму в країні. Він вступає до лав Комуністичної партії Чехословацької, веде значну роботу в громадських органах,

об'єднаних Національним фронтом ЧССР. 1974 року М. Крумл обирається членом президії і секретарем Спільки глухих Чехословацької.

Як повідомляє журнал «Гемайзам», рішенням президії Спільки глухих і слабочуючих НДР Матею Крумл за велику міжнародну роботу, за зміцнення дружби між Спількою глухих НДР і Спількою глухих ЧССР нагороджений медаллю, що носить ім'я видатного педагога — Самуеля Хайніке, який заснував в 1778 році в Лейпцигу першу школу для глухих дітей у Німеччині.

Чи знаєте ви про це?

ЦІЛЮЩІ... ПАХОЩІ

Ще за часів Франсуа Рабле була відома притча про скупого, який хотів бідного примусити сплатити гроші лише за те, що сіромаха потримав свій хліб над парною з юшки багатія. Мудрий суддя признав розплатитися... дзвоном монети.

Проте, й за пахощі платять. Наприклад, не стосується кропу. Ще в Древньому Єгипті селяни разом з редькою, часником та цибулею вирощували кріп.

Здавалося б, така історія повинна викликати повагу до цієї рослини у сучасних господарів. Вони ж зневажливо відмовляються од ледь-ледь поживлого кропу. Та й у працівників овочевих магазинів до нього ставлення як до другорядної горюдини. А до складу трави та насіння кропу входять ефірні речовини (вони й обумовлюють пахощі), що активізують травлення, виділяють шлункового соку та слини. За свідченням німецьких дослідників, ефірна олія кропу підвищує засвоєння їжі на 40—50 процентів. Одночасно виникає подразнення моторних центрів, тому набуте не відкладається у вигляді жиру, а йде на будову м'язів. Коли ж врахувати наявність анетолу — речовини, що розширює гладку мускулатуру, знімає спазми бронхів, судин, легенько збуджує перетворене серце, а тиск зменшує, то зрозуміло, як легковажно ми чинимо, відмовляючись від кропу.

Як приправа кріп знешкодує неприємні запахи, підвищує смак їжі. Одних лише салатів «за участю» кропу відомо до кількох сотень. Наприклад, закарпатський салат, який складається з порізаного болгарського перцю, томатів, гіркої перцю та кропу. Співвідношення: на чотири частини солодкого перцю дві

частини помідорів, по одній частині гіркої перцю та трави кропу. Вдале сполучення каротинів, вітамінів групи «С» та «В», що містяться у перцях та кропі, робить цей салат лікувальною стравою при гіпоацидних гастритах.

Незамінний кріп при смаженні та тушкованні риби, особливо морської. Особливо приготування салаки по-фінійськи. Рибу густо пересипають кропом, змішаним з чорним перцем, петрушкою та цибулею, — так, щоб вона була закрита кропом і лежала на підстильці із зелені. Смажать на маленькому вогні, не перегортаючи. В такий спосіб можна приготувати будь-яку морську рибу: вона стає значно ніжнішою. Кріп можна заготувати й на зиму. Однак вживаний спосіб засолювання позбавляє його багатьох корисних речовин. Краще траву сушити, попередньо зволоживши. Для цього найбільш придатний абхазський різновид кропу. Сушити його доцільно у затінку й на вітрі. Зберігати у целофанових торбинках, час од часу підсушуючи. Ще краще мати кріп на грядці під плівкою чи у хаті на вікні. Тоді ви користуватиметесь свіжою травою цілий рік. Для цього наприкінці літа висівають пізньостиглий кріп, а поступово, ближче до весни у той же горщик сіють ранньостиглий.

Насіння кропу, зварене на молоці, — корисний засіб при розладах шлунку у малечі, воно також збільшує кількість молока у матері-годувальниці.

А. ПАСТЕРНАК,
лікар, член бюро секції захисту рідкісних та лікарських рослин Київського відділення Українського товариства охорони природи.

Редактор П. БУЛАТОВ.

Полтавське учбово-виробниче підприємство № 1

ПРОВІДИТЬ НАБІР

на групове навчання (глухих і слабочуючих) до спеціальності швачка-мотористка. Строк навчання 6 місяців.

Учні забезпечуються ліжко-місцем у гуртожитку.

Під час навчання виплачуються учнівські і заробітна плата за виконану роботу.

ДИРЕКЦІЯ ПІДПРИЄМСТВА.